Nesrin

Tevfik Fikret

Nesrin — Tevfik Fikret

İlk yayın: Rübâb-ı Şikeste (genişletilmiş baskı, 1910)

Tevfik Fikret 1915 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır: https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Rübâb-ı_Şikeste/Nesrin&oldid=172028 (revizyon 172028). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansıyla paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

— Şimdi ben doğrusu evvelki çocukluklardan
Nâdimim; gönlümü isrâf ü tebâh ettiğimi
Bin merâretle bugün anlıyorum; bir vicdân
Bana ihsâs ediyor işte bitip gittiğimi;
Ben ki bitmez sanıyordum bu hayâtın şevki...

— Etme, Nesrin, bana zehr etme şu bir dem zevki!

Kız, bu son âşıkının kaç gecedir en coşkun
Bir muhabbetle alevler saçan âgûşunda
Hep bu şekvâ-yı nedâmetle -muazzab, solgun,-
İnlemiş; sonra "Bunun neşve-i bî-hûşunda
Bir tesellî bulurum belki..." hayâliyle bütün
Cism-i bî-tâbını bezl etmiş idi:

— Bak her gün,
Her zaman ben seninim, hep sana münkâdım ben.
Lâkin artık yetişir: aşk, o benim menfûrum,
O benim zehr-i hayâtım... bana hep sevmekten
Bahs ederler; bunu artık çekemem, ma'zûrum!

Diye hem aşkını ithâm ederek, hem nevmîd
Bir verem hastası hâlinde müselsel ve medîd
İştikâlarla berâber yine ondan ebedî
Bir şifâ bekleyerek, kaç gecedir pür-nefret
Bir telezzüz, acı bir zevk ile eğlenmişti.
Şimdi artık bu maîşette büyük bir zillet,
Bir sefâlet görüyor; ağlayabilmek... heyhât!
Çoktan olmuş ona bîgâne bu mat'ûn-ı hayât.

— Ağlasam, âh azıcık ağlayabilsem, ömrüm
Bütün âlâm ile, ekdâr ile geçsin, aramam.
Ağlasam, belki biraz yağsa o rahmet, görürüm
Şu bulutlarla sönen günde açık bir akşam.

Fakat efsûs!..

Evet, efsûs ki bîçâre, senin
Ebediyyen kalacak böyle mülevves bedenin,
Ebediyyen kalacak böyle mülevves rûhun.

— Ağlamak... Hiç o saâdet bana kısmet mi olur?
Ben ki bâzîçesiyim her emel-i mekrûhun,
Bana ölmek yaraşır, başka saâdet mi olur?
Âh ben, ben ki henüz gonca iken solmuş gül
Gibiyim, böyle mülevves, bana ölmek bile zül!

* * *

Tâ çocuklukta penâh ettiği âgûş-ı vefâ
— Doymadan germî-i nûşînine bîçâre sabî —
Ebediyyen soğuyup, en acı, en rûh-gezâ
Bir maîşet onu velî etti... Bu bir hayye gibi
Çocuğun mâil-i ulviyyet olan tıynetini
Sanki tesmîm ederek, cevher-i sâfiyyetini
Bir kömür hâline koymuş, ona artık yaşamak
Bir felâket gibi olmuştu; reh-i âmâli
Bu soğuk terbiyenin karları altında uzak,
Pek uzak, hem bütün âsâr-ı şereften hâlî
Bir beyâbâna açılmakta idi; belki yarın
Bir güzel göz, iki dikkatli nazar, bir dalgın
Vaz'-ı giryân-ı garîbâne kızın bâkir ü tâm
Ne kadar duygusu kaldıysa tutup mahv edecek;
Sonra bîçâre kadın -dul, beceriksiz, bed-nâm,-
Bir çürük meyve kadar hâr ü mülevves, bitecek...

İşte Nesrin daha bir gonca-i nev-hande iken
Geçti, makhûr-ı kazâ, hep bu dikenliklerden.

Şimdi artık yaşamaktan bile nefret duyuyor;
Şimdi artık bütün âmâlini tahlîl etsek
Bir yudum zehr olacak; bir acı vahşet duyuyor
En safâ bulduğu, en sevdiği âlemlerden...

Bir sabâh, evde bütün bir şeb-i tâkat-şikenin
Taab-ı nekbeti altında ezilmiş, gam-gîn,
Otururken, kapıdan örtülü, dil-ber bir kız
Korkarak girdi:

— Hanım, ben hamarat bir çocuğum;
Vâlidem öldü; babam yok; bana bir vicdansız
Para teklîf ediyor... Ben size kurbân olurum,
Beni redd etmeyiniz, saklayınız... Hizmetten
Hiç yorulmam... Beni tahlîs ediniz zilletten...
— Oof hâin!..

Bu teheyyüc, bu temennî, bu sıcak
Yaşlar altında vakûrâne yanan vech-i güzîn
Kadının rûhuna bir aks-i tesellî saçarak
Gözlerinden iki yaş düştü... O akşam Nesrin
Yeni bir âşıkı redd eyledi; bir leyl-i huzûr
Çekti mâzîsine bir sütre-i nisyân, pür-nûr.